

2° rogabis ut individuum in cōi sit uerum genus
 ad illas quatuor spēs? R. neg. si individuum in cōi ac-
 cipiat^{ur} pro nō subiecto: uel formati pro agitudine. si
 autē accipiat^{ur} formati pro relatione, tunc dñi e. e. uerū
 genus ad illas quatuor spēs. hęc resolutio hęc tres spēs;
 quę eodē mō probandę sunt, quę probata fuerint tres
 cōtes, quas quatuor. 7. utiūm. a. 2. posuimus, loquende
 de uti in cōi.

3° rogabis uerūm illę quatuor spēs sint imme-
 diate, et infimę? R. affirmatiue. hęc resolutio hęc
 duas spēs, quę probandę sunt eodē mō, quę in g. 7.
 utiūm. a. 2. probauimus quinq; uulgaras spēs eē
 immeatas, et infimas uti illis in cōi.

Illud præterea notandum ē, sicut superioris docu-
 imus, nō solum dari uti in cōi, sed eē particulare, utemq;
 nō solum dari grābile in cōi, sed eē subiecte, quorum
 quodlibet diuidi in suas quinq; spēs, de qq. loquē
 mus g. 7. utiūm. eo. g. 2. a. v. ita eē hoc tō asserimus
 nō solum dari indiuiduum in cōi nō eēndo de quo
 nunc egimus, sed eē parte in cōi uni. utemq; dari
 grābile de uno. et subiecte uni. eorum quodlibet in
 suas quatuor spēs dissecti, ut spēs lanti patēbit.

de p[ro]p[ri]o
 d[omi]ni

Definitio indiuidui matris signi.

Dugles celebra^{ur} de p[ro]p[ri]o indiuidui singularis matris signi

52
i ea habet. Individuum e quod dividi n̄ pot̄. Intelligi
quod dividi n̄ pot̄ in infiora, quia illa n̄ habet: nec
in alia individua eiusdem centia individua. ut
excludant̄ oia vilia, et analoga, quae in sua infiora
dividunt̄. Atque ex hac divina solutio obicit quorundam
asserentium, hanc de j̄o n̄ recte h̄ere, quia quodam
pars aquae, e individuum: et t̄i pot̄ dividi in
alia individua: i. in alias p̄es: q̄ falsa e de j̄o. Et n̄
gen̄ aquae dividi in alia individua, n̄ tanquam i
sua infiora, nec tanquam in alia individua eius
dem centia individualis, ut parte, quae divisa p̄it̄
s̄ tanquam in alia individua. Divis̄ centia individualis
quod n̄ est contra nom̄ individui.

2^a de j̄o. Individuum e quod, cuius res sunt pro
prietates alteri rei coire n̄ pot̄. In quae de j̄o gen̄ pro
prietates (intelligunt̄ accientia, n̄ specij̄e, sed individ
dualiter accipit̄, sunt aut̄e sepeem huiusmodi accientia,
seu proprietates, quae his verbis continent̄.

Forma, Figura, Locus, Nomen, cum sanguine, Seps.
Patria, sunt septem, quae non h̄ent unuscuique.

Quaestio 1. de Diva
Anaculus primus.
Explicatur de j̄o Diva vulgari accipit̄.

si intelligi de
Induo in spe

Lucibus mris gō accipi dicitur: uno vultū; alio obiecto. inio
 accipitur gō dicitur mali: v. g. qualibet nra. quae posita in
 aliquo subiecto, e' p'mium, et cā cum illud dicitur ab alio: vel
 de gō dicitur mali formalis: v. g. relatione, quae in ipso p'io
 p'ndat; qualis e' illa, per quam humores differunt formaliter
 a Domo. 2° mō, seu gō, accipitur dicitur gō 3° p'riabile: de quo
 dicitur e' g. sequenti: Isti dicitur mali accipit, sic definit. Est gō,
 quae aliquid a se malit, atque a liore tempore, aut ab alia re
 differre. per illam partem gō, quae generat la gōis, intelligit
 dicitur dicitur cā p'iam ad iunctam alicui nra uti, in qua cō-
 iunt illa, quae in se dicitur ut se hōc reale, quod adiungi-
 tur nra uti, in qua coitione homo et equus, qui in se dicitur
 uno: unde colliges illa, quae coitione in aliquo analogo,
 nō dicitur proprie dicitur, sed cō dicitur. quae autem pertinent
 ad dicitur gōramenca, cum nō coitione in aliqua natura
 uniuoca, sed in ente, quod e' analogum, dicitur e' dicitur,
 quia nō habent dicitur connotationes, quae in necora nō
 entis, seu nra coitione, quae connotatō per partem, quae ab aliis
 dicitur intelligendum e' causalitatem: quod dicitur sūt cā,
 ut aliquid dicitur: talis dicitur mali appellatō alio
 mris seu nra faciens dicitur: ut cornū in reali: quod,
 quia e' cā ut homo dicitur ab equo, ideo appellatō faciens
 dicitur: esse nō hō appellatō factus dicitur, ut in p'adi-
 cti.

85
Sed contra hanc definiem dicitur qd. id. quod ponitur
in definiem lo. gres. dicitur latius patere quam definitum:
sed qd. quae ponitur in hac definiem lo. gres. n. latius patet
quam dicitur, quae est definitum. qd. praedicta definiem recte
habet. qd. Min. quia ois p. e. dicitur, et ois dicitur e. p. qd.
latius patet p. quam dicitur. Ex. D. Min. Ad cuius proba-
tionem dicitur. n. ois p. e. dicitur, ut certum inquit, ergo in
animali, quod e. p. suarum specierum; et n. n. e. dicitur:
et ideo latius patet quam dicitur.

2° homo dicitur a lapide per animal. et in animal
n. e. dicitur. qd. definiem dicitur alijs a definito. Conspic. quia calum
dicitur ab elementis per materiam: et in materia n. e. p.
cali. qd. n. ois dicitur e. forma. Ex. ad argum. D. Mai. neque n.
homo dicitur a lapide per animal, sed per sensitivum. Dicitur
quia ut aliquid sit dicitur, n. dicitur includere in se aliquid
in quo coeant illa duo, quae dicitur. ai. autem includit in
se corpus, in quo coeant homo et lapis; et ideo dicitur
n. p. e. dicitur in utriusque. aliquid coeant, et dicitur
per unam, et eandem rem ois indistinctam quod n. e. dicitur.
ad conspic. D. Mai.

3° per aliam eandem res n. p. dicitur a se ipse. qd.
sicut dicitur dicitur e. p. quae res a se e. conspic. quia si ali-
qua res dicitur a se ipsa, foret res, p. et res a se ipse.
sed hoc e. falsum. qd. e. qd. Min. quia illa quae dicitur n. e.

relat ad invicem, atque adeo dicitur esse sub se. atque ipsi quod
 senex non est sub se cum puero, atque adeo nec potest esse relatum
 ad se. quod non potest a se dicitur. Sed ad argumentum dicitur negat
 se eandem rem posse dicitur a se ipsa. contra. sed accidentaliter.
 ad contrarium dicitur. sed in eius probationem est illa, que dicitur
 esse relata, atque adeo dicitur esse sub se, in eo istud reale
 aut saltem obiectivum. si non opus est, ut sine semper ad se
 existendo realiter. unde ad se dicitur, per se senex non
 est sub se cum puero realiter, est in obiectivum, quia quod
 nobis cognoscitur ut a se dicitur, et ut sibi oppositum, sub
 apprehenditur, et existit obiectivum. senex, et puer.

De Relatione facientis dicitur.

Propositis quoniam sunt fundamenta, et extrema Relatio-
 nis facientis dicitur, et facit dicitur. sed ante resolutionem,
 notandum. i. Quodlibet dicitur materialiter, sive sit
 communis, sive propria, sive maxime propria. ut, reale, et
 causa efficiens, cum subiectum, res, homo dicitur a Bruto. quod
 producit esse dicitur materialiter acceptam, et relationem dy-
 ferentiam, quoniam esse homo dicitur a Bruto formatum. unde
 talis dicitur malis denominati faciens dicitur quoniam dicitur
 relationem, que vocatur faciens dicitur. Subsum autem esse
 appellatur factum dicitur, quoniam dicitur relationem, que

vocatur.

subter ob. dicitur
 dicitur dicitur
 dicitur

dicitur

uocari facci dicitur². Notandum e' primum in relati-
onibus e' illud, quod e' ca' subter ut referat', seu deno-
minet', ut albedo, que e' in garice dicitur in relati-
onis similitudinis, que e' ca', ut referat', seu deno-
minet' similis, e' extremum id, dicitur illud, quod denomi-
nabit a relatione, res, garies dicitur extremum relationis
similitudinis, quia ab illa denominat' similis. Non
reprobat autem aliqui unam, et eandem rem e' finitum³
et extremum relationis: ut cernit' in suba filij, qui e'
finitum et extremum relationis filij.

Sic g' e' dicitur fundamentum, et extremum rebus
facientis dicitur hominem a Bruto e' res. g' quia illud
e' fundamentum relationis facientis dicitur, quod causa
efficitur ipsam dicitur formaliter sumpta i' relationem
dicitur. ad dicitur formaliter sumpta, seu relatio dicitur cau-
satur efficitur, seu emanat a rationali: ut omnes fa-
teatur: g' illud e' fundamentum relationis facien-
tis dicitur: quod id sit e' extremum dicitur, quia reale de-
nominat' dicitur ab illa reale facientis, g' in se p' dicitur.
dicitur. 2^a dicitur fundamentum relationis facientis
e' relatio dicitur sumpta in dicitur: extremum id e' homo. g' quo-
ad primam partem, quia fundamentum relationis e' illud,
quod e' ca', ut extremum denominet': sic relatio dicitur
e' causa efficitur: o' quam homo dicitur facientis dicitur.

Inte de rebus
facientis dicitur
efficitur.

produca.

Inquidem relatio divina procedit ex se relationem facti di-
ferentis: q' e' primum relatis facti d'ientis. Quoad 2°
partem 1° d'it, quia homo denominatur factus d'iens a
bruto per illam relac' facti d'ientis: q' h'ic e' ultimus 1° d'it.

Argumenta in duas eloes p'cedes.

Dices eni' in prima conclusionem: ita se habet al-
bedo ad faciendum subiectum album, sicut d'ia p'nti
accipit, seu relatio d'ive ad faciendum subiectum d'iens: sicut
albedo e' fundamentum relationis facientis album:
q' e' relatio ex se primum relationis facientis d'ive: q'
n' erit reale ut a p'rie e' etc. Ex. e. Mac. et d'it Min, as-
serendo albedinem ee primum relatis facientis albu'
formali, n' ee facientis albu' effectivum. Unde ee ad
coris, n' relationem d'ive ee fundamentum relationis
facientis d'ive effectivum. C. autem ee fundamentum rela-
tionis facientis d'ive formali: sicut inde nihil est prima
eloes, qua' procedit t' de sumto facientis d'ive effectivum.

* d'ia

1° d'it

non p'nti d'it
p'nti d'it
d'it

4. Extremum relationis facti d'ientis, d'it ee illud,
quod effectivum sit d'iens: sicut relatio d'ive in concreto per se
sumpta, e' quae effectivum sit d'iens per rationale: q' ipsa relatio
d'ive in concreto, erit extremum relationis facti d'ientis: q'
n' erit h'ic ut d'it e' etc. Ex ad Mac. illud debere ee ex t' d'it
quod effectivum sit d'iens, ut 1° d'it; n' ee illud, quod sit d'iens, ut
1° d'it. Ad Min. d'it relationem d'ive in concreto per d'ientem

ut

ut quor. nō rē ut quod. Nam si igni calēfie legnum, nō dī
procedū seu fieri ut quod, calor autē calidū formatū
sumptū, sēc subiectū calidū, sic ē in nō casu
relacō dīe in concreta nō fit dīens ut quod: sēc hūmo
differens; et contē ipse hō ē extremū relationis, fac-
iens dīre, ab illa quē denominatur faciens dīens.

Articulus secundus.

Verum vulgaris diuisione
fiat in tria genera.

+ cōcō
Dīam vulgī acceptam diuise gōpō, in relationem prop-
riam et maiōe propriam. Querimus q̄ uorū hęc tria
sunt opposita. cō quod notandū. Dīa, quē ē diuisio
huius dīens gōe sumi tria. 1. gō dīa maiō in cō, q̄
quē complectitur rōale, risibile, et album, quōres dīe
faciunt dīre gōpō, maiōe gōpō, et cōter. 2. gō dīa
formaliter accepta in cō, i. pō relatione dīe, quē abstra-
hōi a dīis, seu a relationibus dīe, quē fundat ē
pō dīis maiōibus. 3. pō relatione faciens dīre
in cō, quē abstractōi a relationibus faciens dīre, ē
cō quō fundat ē in ipsis dīis maiōibus, cōquod et se
causone dīas formatū sū gōs. Et nō dō igit ad gōpō
affīe tria diuētia, pō dīe cō unī se gōpō, seu
dīa salte pōr accepta q̄ ḡ tunc tria dīe dīe dīe dīe
ois sunt gōpō, q̄ unū nō includit in alio: sēc tria dīe

dētia

dentia gradibus diuicis uca se habent. q̄ esse ḡredo. Nōn, q̄
 dīa maxime ḡgria, ḡgria, et cōis, faciunt equis dīo di
 uersos (quales sūt, ut subterum dīat cīncialiter, nec, aut
 conuergēter): q̄ signum ē q̄ sūt diuē sp̄ci, atque adu
 quid n̄ includatē una in alia; et quod sūt mēbra
 uir se distantia, seu opposita.

Dices in i: adhuc ut gradibus diuicis p̄ree in mē
 bra opposita, debet fieri in dīo in mēbra: s̄p̄is in cōis:
 q̄ n̄ p̄t in mēbra opp̄a. q̄ Nōn, quia unum unum in oppo
 nit, et n̄ dīobus: q̄ dīo debuit fieri in dīo in mēbra, s̄
 in dīo; alioquin unum ex illis erit medium, et nulli op
 positum. P̄ N. Max. s̄ dīus ḡrobationem dīe, unum uni
 m̄ opponit in es ḡtēnda ḡsūcē a subiecto: ut conuēgit in
 albedine n̄ nigredinis, n̄ ū in diuidēdo aliquo ḡm cōis,
 Nam in huc sūt, idem ē opponi m̄leis, atque distingui a
 m̄leis diuidētibus eundem ḡm, quod nullum ē in cōi
 cis.

2. Quidquid dīe maxime ḡgria, dīe ē ḡgria, et
 cōis: q̄ unum mēbrum diuicis includit in alio; et cōis n̄
 sūt opp̄a. Nōn ḡtē, quia quidquid habet dīam cōitē, p̄t
 ē ḡgria, et accīca, quae sūt dīe ḡgria, et cōis.
 Consp̄. quia eadem dīa | uq̄, disgregacuum uisus, ē cōis
 ḡgria, et maxē ḡgria: q̄ gradibus dīo n̄ sūt in mēbra ḡgria
 q̄ cōis, quia | disgregacuum uisus | ē dīa maxē ḡgria
 albedinis, ḡgria autē n̄ cōis; et cōis n̄ illius, qui m̄cui al

Non per unal, sed
 q̄ dīas dīas p̄t
 sup̄tas.

Bescie.

bestit: q̄ sc̄e. Et ad argum. dicitur. An̄d. aperendo, quod
dicitur male proprie, dicitur et proprie et cetera; h̄c tri per unam
et eandem dicitur formati acceptam, sed gerdivsas. An̄d. probatio
An̄d. e. An̄d. et dicitur ceteris accommodata. et q̄. sequitur illa
mōra saltem fundamentaliter sumpta, eē op̄ia. Ad conp̄.
Et eandem dicitur. v̄g. Disgregatiū visus (mal̄
acceptam, posse esse cōm̄ propriam, et maxime propriam
(saltem n̄ d̄ictorum subiectivum, ut conuenit in ex p̄t̄ q̄
ibi agereur), n̄ ita eē formaliter acceptam. Nam Dis-
gregatiū visus quod eē dicitur mal̄, quod eē in illis tri-
bus subiectis, fundat tres dicitur formaliter sumptas, seu
tres relationes dicitur n̄ in se sp̄e diuersas (d̄ictis male
proprie, proprie et cetera): quod satis ostendit mōra diuider-
ia illius diuersa eē op̄ia, seu distincta, si formaliter au-
giantur.

Sinum predicata diuio dicitur sit uniuoca.

Pro resolutione h̄enda sunt graduales tres illae acc̄tiones
dicitur, quas in principio huius articuli posuimus, q̄. ger̄t̄
Prima eē dicitur mal̄ sumpta, n̄ diuio uniuoca, sed
analogice in cōm̄, propriam, et male propriam. q̄. ad
ad substantiam, et acc̄tōns, n̄ dicitur uniuocum: sed quoddam dicitur
mal̄ sunt substantia, ut sensum et r̄t̄te. q̄dam aut̄
acc̄tōns, ut risibile, et album: q̄ ad h̄c tria q̄ dicitur
rum, n̄ ger̄t̄ dari aliquid uniuocum; et conuenit predicata

diuio

divino e' analogica.

2° c^o. dicitur formaliter sumpta pro relatione divine in cor, que abstractitur a relationibus divine coris, proprie, et maxime proprie, n' dividit uniuoce, sed analogice. q^o q^o ad reale et v^ois n' dicit aliquid uniuocum: sed quedam relationes diuine sunt reales, quedam v^ois. Cuiusdam, requisita, de q^o alibi dicitur e'. alia uero v^ois, ut q^o n' dantur requisita: q^o dicitur formaliter sumpta, que dividit in illa tria m^ora, n' pot' ee aliquid uniuocum.

3° c^o. dicitur formaliter sumpta pro relatione facientis diuine in cor, que abstractitur a relationibus facientis diuine, dividit uniuoce in illa tria m^ora, nempe in relationem facientis diuine coris, proprie, et maxime proprie. q^o quia dicitur sic accepta, nullam habet rationem analogicam: q^o e' uniuoca. probetur s^ois, quia si aliqua daretur r^o analogica, eet, quia relac^o facientis diuine in cor, participaret inaequaliter, a tribus m^oris diuidentibus: sed n' participat inaequaliter, q^o e' uniuoca. quod amplius ita declaratur, quia si daretur r^o analogica, eet quia fundamenta proxima relationis facientis diuine coris, proprie, et coris (qua sunt diuisio essentialis, et accidentalis virtus ab alio) n' conueniunt uniuoce: sed hae r^o o^o sufficit; q^o etiam probetur s^ois, quia ita se habent quinque relationis uniuersales ad sua p^ota

prosa.

mose

proxima i. ad quinque aguedines, sicut tres relaciones
facientis diuine ad sua fundamenta proxima i. ad gra-
dictas diuisiones. Sed relaciones uniuersales conue-
nirunt uniuoce (ut diximus q. 7. uniuersalium
a. 2.) quia illarum fundamenta uniuoce non conueni-
ant, quia s. maior dicitur uniuocatio in relationibus,
quam in fundamentis. Et ecce res.

Dices in contra hanc sententiam dicitur. Adens rea-
le, et res, non dicitur aliquid uniuocum. Sed quaedam re-
lationes facientis diuine, sicut reales; alia uero res. Et quod
sunt uniuoce coire in relatione facientis diuine in ca.
Et illud, quia relaciones facientis diuine, exercentur in
diuina matrem, et subitum. Et quod diuina matris non distingui-
tur a genere rei a subitum, ut reale ab homine, relatio facien-
tis diuine erit res, quia non habet omnia requisita, ut sit realis.
quod autem distinguitur reale ab alio, ut risibile, et album,
erit realis, cum habeat omnia requisita. Et ecce q. 7. dicitur ad
eius opem dicitur. Nam, ut supra diximus, relatio facientis diuine
non exercentur in diuina matrem, et subitum, sed in reale, et hoc id
est diuina matrem, et dicitur per se, i. in reale et rebus diuine. Et factum
rebus facit, cum autem rebus diuina, nunquam distinguitur a genere rei a diuina
matrem, nullum uero potest adiuuare exercere rebus reales facientis
et factum ad reales, requiritur prima a genere rei in se distincta,
et ideo nulla rebus facientis diuine, aut factum dicitur, potest esse realis.

Quaestio secunda.

Articulus primus.

Explicatur deus dicitur, quae
est quintum praeabile
tertium

Loquimur in hac quaestione de dicitur philosophice accepto, quae
est certum uniuersale: quae uel potest sumi mater generalitate
substantia, uel generalitate inchoata: uel formaliter, propter
dicitur, aut relatione, quae si primum ueritate habet ad sua in
feriora: sicut in hunc modum definitur. Dicitur est id, quod
generatur de pluribus in quibus est essentia.

Propositis uero haec deus sit certis, comparat
dicitur in eandem. Propter negationem, quia, ut uice dicitur, in
finito, quae ueritate per quae est per proprietatem definita, non est
essentialis: sed haec deus non dicitur in per quae est per proprie
tatem definita, id est per ueritate, quod intelligitur in illa articulo
id est, est generalitatem ad primum de modis, quae est proprie
tas dicitur in eandem: quod non est certis, sed distinctum.

Obicitur: dicitur generalitatem inquit: & falsum est
deus, quae a serie generatur, in quae est conceptus quibus illud.

ga. Et quod dicitur...

quod gñō in quale, adiacet illi, de quo gñō: sē dñā, nō ad-
 iacet spēi, aut individuis, sē tñ gñō: q̄ n̄ gñō de spē
 aut de individuis in quale. q̄ dñā: quia id, quod ad-
 iacet a leui, supponit illud iam constructum in succe-
 ssu. sē dñā n̄ supponit spēm constructam in succe-
 ssu. sē gñō illam constructam, q̄ n̄ illi adiacet. vs. ad argū
 dñā per dñā gñō in q̄ gñō gñō in dñā, q̄
 tñc vñr ad gñō in q̄, vñc gñō, cum quo
 in dñā conuincit; n̄ vñc, q̄ gñō cōtra dñā
 n̄ in q̄. sē dñā dñā, illud, quod gñō in quale,
 uel adiacere illi, de quo gñō: uel fallere, quod includi-
 tur in ipso, de quo gñō. vñc ad dñā dñā, q̄ dñā n̄
 adiacet spēi, aut individuis, adiacere tñ gñō, quod in-
 cluditur in ipso spē et individuis, arguit hoc supponit ut
 de ipso homine, et de indiuis gñō in q̄, et gñō
 ad dñā. Deinde dñā cōtra.

Progabis utrum dñā vs, roale, gñō tanquā
 aliquid utē, de gñō, qd̄ contrahit, aut de spē, quam cons-
 truit. Bo neg^{ue}. sūntum ē, quia dñā ut aliquid gñō
 gñō, tanquā aliquid utē, dñā latius patere, quam
 illud, de quo gñō: sē roale n̄ latius gñō, quam aiāt,
 aut hōmo: q̄ gñō de illis gñō, n̄ ē utē n̄c illorum, sē
 tñ, q̄ gñō de individuis hominis. Den ē tñ negat³

Dñāle n̄ gñō
 tāq̄ aliquid utē.
 n̄ntum

Latius p̄t roale
 n̄ suoz gñō
 dñā sup̄t, n̄
 tñ n̄c illorū. collectim sumptorū.

hanc

hanc gratiorem | aial e' reale | reuocari ad quin-
tum uti, quia e' directa, et contingens: hanc autē
(hui e' realis reuocari ad tertium, quia e' directa, et
in quale centr.

Articulus secundus.

De diuisiōibz phisicis.

Illud em̄ in hoc articulo notandum ē, quod diuisiō
meth^o vsq, reale, et sensitiuum, de q^o nunc egimus
dari e' alia, quae uocant^r diuisiōes phisicā; quales sunt haec
gratia, materiaeum, formatum nūc uisusq, compositi-
phisici, punctatum nūc linea; lineatum nūc super-
ficii et superficiatum nūc corporis. punctum ē, quia
omne punctum, quod graui de pluribus in q^o q^o ē, cen-
tratur, e' diuisiō. id haec predicta graui ita se hēnt: q^o
sunt diuisiōes, et conuēniunt per se ad q^o graui.

diuisiō phisicā

Dices: aliqua diuisiō de diuisiōibz meth^o. Cui qd n^o
q^o p^o inē graui, uel spēs, quae nō conuēniunt illis graui, quae
appellauimus diuisiōes phisicā. q^o illa nullo mō appella-
ri dēnt diuisiōes. R. ad conuēniunt, illas nullo mō appellari dē-
bere diuisiōes meth^o; q^o p^o em̄ appellari phisicā, quia ad
hoc sufficit si graui de materia in quale e' p^o p^o
aliter, ut reuera graui.

ad 3. p^o inēnt.

Quaestio prima de proprio.

Articulus primus.

Verbum vulgare dicitur proprium sit.

Adequata.

Dupliciter
accipitur pro-
prium.

Duobus modis potest accipi proprium. uno, officio; alitero vulgarietate seu ut in vocabulis. Et modo, accipitur proprie & gratiabili: de quo inferius dicitur. 2° autem modo (de quo nunc agimus) significat id, quod est proprium alicuius, id est quod est alicuius et abstractum a proprio simpliciter; et a proprio simpliciter. proprium simpliciter dicitur de formali relatione conuenientiae ad subiectum & negationem contra rem alterius. proprium autem simpliciter, dicitur in de formali praedictam relationem conuenientiae; non enim illam negationem rem alterius; et ideo est illud, quod conuenit soli, non enim soli.

Itaque proprium in conuenientia, vulgarietate acceptum, diuiditur in quatuor membra nempe in proprium 1°, 2°, 3°, et 4° modo. proprium 1° modo, est illud, quod conuenit soli, non enim toti. Totum. Rogabis quare, uerum praedicta diuisio est adaequata. Respondetur a grammaticis probari, quia quodquid conuenit alicuius specie, uno equa- tuor modis illi conuenit: aut non conuenit soli, non enim toti; et est proprium 1° modo: aut toti, non enim soli; et est proprium 2° modo: aut soli et toti, non enim semper; et est proprium 3° modo, aut toti; soli, ac

semper

diuisio propr.
in 4^{or} membra.

proprium diuidi
ad quatuor in
4^{or} membra.

semper, et e' proprium e' mō. nullum autē aliud dāc' pro-
prium. q' dicitio e' adaequata.

2. rogabis uon' gradua dicitio fiat imnie in illa
quatuor mbra? Rō neg' q' quia proprium in cōr dicitur
imnie in duo mbra, nempe in proprium simpliciter, et
proprium singulā. Deinde proprium simpliciter, duudū
in oia mbra, nempe in proprium t'mō, et in propriū
c, ac e' mō, quae oia mbra participant proprium simplici-
ter in cōr, quae includit rōc' dicitio, et negationem cōr' rōi
alterius. Denique proprium singl' e' idem, atque propriū
e' mō. quod dicitur totū, nō nō soli. ad' ideo dicitur singulā,
quia nō dicit de p'mali negationem cōr' rōi alterius, sed
in relationem cōr' ad subiectum, seu ad spem: q' dicitio
proprij, q' sit in quatuor mbra, nō est imniata.

Rogabis. 3. utrum gradua dicitio sit uniuoca?
q' quia ad magis tale, et minus tale nō dāc' uniuocum.
sed proprium simpl' quod comprehendit e' 3. et quartum
mbra) e' magis proprium, quam proprium singulā; quod
comprehendit in 2. mbra. q' dicitio in illa quatuor mbra, nō p'c
e' uniuoca. q' Min. quia proprium simpl' hōc' e' nēam pro-
prij (quae consistit in relatione, et negatione supra dicit). q' ro-
prijem autem singulā hōc' e' nēam proprij late loquendo (quae
consistit in illa relatione cōr' ad subiectum): q' proprium
simpliciter e' magis proprium, quam propriū singulā.

Dicitio in proprij
nō imniata.

proprij. 2. mō d' r'
proprij. Im qd.

neg' 3.

Proprij dicitio
analogia.

proprij simpl'
e' magis proprij.
q' proprium im
quid. -

18
Argumenta circa diuisionem proprii.

1. Artes diuisione proprium in tria mi membra (nempe in proprium
gera, proprium semper, et proprium aliquando) q^o patet n^o
bene illud diuisione in quatuor. Ex q^o Arist. ex gl^ote tria
in membris propriis uerit, implicite in quatuor numerate.
nam sub (proprio aliquando) intell^oet duo membra proprii:
semper proprium i. et s^o m^o, i. quod n^o coit toti, et quod n^o
coit semper.

2. primum, quod coit toti, et soli, constituit duo
membra diuisionis (nempe 3° et quantum) ex eo quod coit
semper aut n^o semper: q^o similiter primum, quod coit soli,
et n^o toti, constituet alia duo, ex eo, quod coit semper, aut
n^o semper. q^o proprium e^o m^o, quod ita se habet, constituit et duo
membra, et cono^o ram diuisionem proprii in co^o facienda erit in
in quinque membra, n^o in quatuor m^o. Ex. c. s^ois, et n^o coit.
Ratio e^o, quia p^o uoluerunt ut hoc, quod e^o coire se per,
aut n^o semper, induceret distinctionem specijicam in p^ota,
qua coire toti, et n^o soli: n^o u^o illa, qua coire soli et
n^o toti, n^o semper et coit: pro indiq^o n^o d^o proprium specijic^o
um, quod coit constituit alia membrum bonum.

3. membra diuisionis bonae diuisionis de^o conuenerunt sub d^o,
huius diuisionis illudque parti cogare: id proprium e^o m^o n^o conuenerunt
sub diuisione huius diuisionis. q^o diuio n^o recte se habet. q^o n^o q^o
proprium, quod e^o diuisionem huius diuisionis diuio de^o primale relationem

coit

Arist. in 1° 2°

Sub proprio
aliquo conuenerunt
ut et sub membris

Coire semp aut
n^o semp, inducit
diuisionem specijicam
ita ut p^o.

coi'a ad subiectum, et negationem coi'a in alterius. id proprium
 2° mō n̄ includit talem negationem (Siquidem coi'a. uti. id n̄ solū);
 si n̄ pariter cogat totam e'ntiam diuisi. et tōcō n̄ conuenietur sub
 illo. Ex. N. Min. ad eius probationem negat. Mai. nam proprium
 in coi'a, quod ē diuisum huius diuisionis, n̄ dicit de formalialiqua
 negationem, id tōm relationem coi'a ad subiectum. que recte cum in-
 cludat ē in proprio 2° mō. si quidem illud reuera coi'a subiecto, ne-
 pari n̄ pot' illud contineri sub alio, et sub proprio g'ratu ab-
 hie a simpliciter et tōm quid.

Quarō: q̄ dicit proprium 3° mō n̄ coi'e semper, uel ne-
 gat' coi'a, uel coi'a. primum n̄ ē d'm, quia canescere coi'e semper
 homini, et ei ē proprium 3° mō: sicut 2° mō sequitur nullum da-
 ri proprium 3° mō, quia hoc n̄ semper existit in subis. ut
 g'et in risibili comparat Antichristi n̄ existenti. q' propriū
 tertio mō n̄ recte explicatum ē. Ex. N. prima in g'oin Min. nō
 coi'e semper hōcō, idē uale, atque debet p' semper. unde
 n̄ ē, canescere coi'e homini semper, quia n̄ coi'e p' semper. n̄
 debet illi progredi tempore, aut auct. sed proprium quoniam dicit
 absolute coi'e semper, quia coi'e subis p' semper. et debet illi in
 quouis tempore, aut auct.

S: ope sensuum in quinque sensibus eternis ē pro-
 prium animalis in coi'a: et in n̄ gerunt ad aliquid ex qua a uerborū
 numeratis. q' conditioe aliud de nullo. Min. videt, quia t'ger-
 tineret ad aliquid, uel ad quatuor. id hoc ē palam: q' acc. q' i
 Min. quia hēre quinque sensus eternos, nec coi'e cō animalis, ut g'et:

q' primum in coi'
 n̄ in uoluit relab'
 coi'a ad subis?

q' primum 2° mō
 conuenit subis.

coi'e, id ē, atq' n̄ semper.
 hui' q' s'g. m'
 canescere n̄ coi'e
 hui' comp. 1